

Nějakou dobu jsem uvažoval, zda se mám také vyjádřit k odstranění sochy maršála Koněva a dalším idiociím, které provádí vedení Prahy, respektive Prahy 6. Ale vzhledem k tomu, že jsem rodilý Bubenečák a Dejvičák, jsem se nakonec rozhodl, že ano. I když z Prahy jsem se odstěhoval před více jak třiceti lety. Přesto se mne dění v mém rodném městě stále dotýká. A kladu si otázky, kde se v lidech bere tolik nenávisti proti Rusům? Generace, které Rusy na vlastní kůži zažily a měly jich v roce 1990 plné zuby, neprojevují zdaleka tolik agresivity, jako generace, které o Rusech prakticky nic nevědí a které v roce 1990 buďto ještě nebyly na světě nebo čůraly do plenek nebo chodily na nočník. Zatímco moje a starší generace se s tímto velkým národem už dávno smířily, generace mladší dostávají při vyslovení slova Rusko doslova hysterické záchvaty. A přitom by to logicky přece mělo být naopak. Moje sousedka se mi přiznala, že se po roce 1968 zapřísahala, že do smrti už nepromluví rusky. A nyní si znalosti ruštiny opět obnovuje. V Olomouci, kde mám svoji rodinu a která byla posádkovým městem, se říkávalo: „Lepší jeden Pershing na zahradě než dva Rusové v kuchyni.“ (vysvětlení pro některé pražské zastupitele a starosty, kteří projevují pozoruhodnou neznalost dějin: Pershing byl americký generál, po němž byly nazvány jaderné rakety

rozmístěné v Evropě). A přitom nikdo z mojí rodiny nějakým antagonismem vůči Rusům netrpí. Alespoň o tom nevím. Ale zpět k mojí osobě. Zažil jsem jako kluk v roce 1968 okupaci, dobře si pamatuji střelbu ze samopalů kdesi od Stromovky, na vlastní oči jsem viděl čerstvě rozstřílené Národní muzeum, s tátou jsme kráčeli kolem ruských tanků... Ve škole nám Rusy cpali horem a dolem. Až jsme si z toho dělali srandu. Ale přesto přese všechno jsme tak nějak vnímali, že naše země se napila krví spousty dobrých lidí a že ten Koněv na náměstí Interbrigády tam stojí jako pocta všem, kterým velel a kteří na našem území padli (námět pro starostu pana Koláře: interbrigadisté bojovali ve španělské občanské válce na straně republikánů, kteří byli podporováni Ruskem a Stalinem; chtělo by to asi nějaké přejmenování). Měli jsme plné zuby propagandy, že Plzeň a západní Čechy vlastně neosvobodili vůbec nikdo, nebo to byla Rudá armáda převlečená do amerických uniforem (ano, i takovým absurditám jsme bývali vystaveni). Jenže čas oponou trhnul, člověku přibyly roky a najednou zjistil, že všechno je jinak a že snahy prepisovat dějiny jsou stále silnější. Co je na tom ale varující, že když jsem se o tom s někým mladým bavil a použil při tom své chatrné historické vědomosti, dočkal jsem se zhruba této odpovědi: „No, o tom já nic nevím, takhle jsem o tom nepřemýšlel, mě dějepis nebaví.“ Ale navzdory tomu z něj bude ten největší rusobijec. Skutečnost, jak

nastupující generace v sobě spojují absenci letitých zkušeností, nezájem o historická fakta a podléhání novodobé propagandě, je alarmující.

Vlastním velice zajímavou knihu od Milana Syručka: Máme se bát Ruska? Je to velice poučné čtení, které mimochodem obsahuje rčení, že Rusko lze buďto milovat, nebo nenávidět, ale pochopit je nelze. Mě tam však mimo jiné zaujal příběh jednoho ruského kamaráda pana Syručka, který byl redaktorem. Měl všechny důvody sovětský režim nemilovat. Rodiče mu NKVD zatkla a už je nikdy neviděl, příbuzní se ho báli ujmout, aby se nedostali do problémů. Nakonec se o něj postarala sestra, která vstoupila do armády, jako zdravotnice. Takže tento budoucí redaktor prošel celou frontou až ke konečnému vítězství. Jak jsem již řekl, neměl žádný důvod režim milovat. Jenže milovat režim a milovat rodnou zemi jsou dvě úplně odlišné věci. Proto také vždycky na 9. května se tyto tzv. frontovíci shromáždili v redakci, připnuli si svá válečná vyznamenání a společně slzeli do sklenic naplněných vodkou... A kdo do dnešních dnů nebyl schopen pochopit, co to pro Rusy, Ukrajince a další bývalé vojáky Rudé armády znamená, je, řečeno spolu s klasikem, momentálně zaostalý. Oni si totiž po 22. červnu 1941 s hrůzou uvědomili, že čelí naprosté vyhlazovací válce. Že vůbec nejde o režim, že vůbec nejde o ideologii, ale že jde o jejich blízké, drahé. Že jde o jejich města, městečka a vesnice.

Je přece znám výrok: ‚Rusko je veliké, ale ustoupit není kam, za námi je Moskva!‘

A o tom to přece je! Mnozí z mojí generace vnímali, že pokud by bylo Československo napadeno, nebudou bránit Husáka, Biřáka, nebudou bránit komunisty. Ale budou bránit Prahu, České Budějovice, Kolín, Olomouc, Brno, Ostravu, Rataje nad Sázavou, Ořechov, Tišnov, Vystřkov, Humpolec... Prostě místa, kde se narodili, kde mají své rodiny a přátele, na kterých jim záleží a kterým hrozí zánik. Proto s velkým uspokojením vnímám, že i dnes by chlapi mojí generace v případě potřeby vzali do ruky kvěry a šli do toho. Protože Čechy, Morava a Slezsko za to stojí. I kdybychom vzhledem k našemu věku měli hlídat třeba sklad omáček. Ale šli bychom. A toto si pánové Kolář, Hříb a ostatní vůbec nejsou ochotni připustit. Protože je to přesně typ lidí, který, když se něco mele, první zalézá. A první vyjízďá, když nebezpečí pominulo a rozdělují se posty.

Stále si kladu otázku, zda by byla odstraněna socha maršála Koněva, sejmuta pamětní deska ze Staroměstské radnice, kterou tam vděční Pražané umístili v roce 1946, přejmenováno náměstí Pod kaštany a další excesy, kdyby současné Rusko pokračovalo ve směru, kterým kráčelo v devadesátých letech za Jelcinovy éry? A sám si odpovídám, že nikoliv. Můžete prezidentovi Putinovi vyčítat co chcete, ale udělal dvě věci, které současné nepřátelství vyvolaly. A

totiž, že zabránil rozpadu Ruské federace, který byl tehdy na spadnutí. A že zabránil přístupu mezinárodních korporací k ruskému nerostnému bohatství. To od té doby se datuje současné nepřátelství. Dokud bylo Rusko na kolenou, byl to ten nejlepší kamarád, a všechny sochy a desky by zůstaly na svých místech. Jenže Rusko na kolenou nezůstalo, a to je těžký problém, protože tímto svým postojem hodilo vidle do plánů mnohým. Takže nyní může za veškerou bídu světa. Někdy mám pocit, že to Putin nechal upálit Jana Husa a Rusové se podíleli na porážce českých stavů v bitvě na Bílé hoře. Nehledě k tomu, že Čapek ze Sán byl v bitvě u Lipan zcela jistě placen ruskou tajnou službou. Proto se teď rojí všichni ti rusobijci, kteří mají spoustu odvahy. Protože to s sebou nenese žádné riziko. Já osobně však všechny tyto akce vnímám, jako hrubé znevážení památky těch, kteří tady bojovali a umírali. A myslím, že pan Kolář by rozhodně neměl odvalu říct mi do očí, že jsem spodina a lůza. Jinak by také mohl skončit v kotrmelcích u bubenečského hřbitova, kam je to od místa sochy maršála Koněva celkem kousek a navíc z kopce.

A na závěr bych chtěl všem těmto bouračům a sundavačům posloužit jedněmi verši:

„Noc čtvrtá byla ze všech nejdelší, to volali, že hoří Pražský hrad. Však časně zrána ruka obhroublá mně padla do mých. Jak se jmenoval ten rudý voják, už jsem zapomněl, však jeho

ruku držím dodneška. Noc pátá poté byla bílým dnem.”

Tato slova napsal o pražském povstání jeden člověk. Byl to bezpochyby ruský troll a Putinův agent. Jmenoval se Jaroslav Seifert a v roce 1984 obdržel Nobelovu cenu za literaturu. Pokud tedy někteří pánové z pražských radnic vůbec vědí, co to je. Podle jejich výrazů bych však vsadil na to, že jejich IQ stěží stačí na to, aby reagovali na světlo.

Eldariel - Czech elves
database